

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyň: **a) Vodafone Czech Republic a.s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5, zast. Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, **b) T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčková 2144/1, Praha 4, zast. Mgr. Ing. Karlem Anderlem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 64 831/2010-603, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2015, č. j. 6 A 171/2010 – 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla výrokem II. jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 15. 3. 2010, č. j. 89 533/2008-606/XXV.vyř. (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), o návrhu společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. (navrhovatel) proti společnosti Vodafone Czech Republic a.s. (odpůrce) ve věci sporu o zaplacení částky 38 064 401 Kč včetně DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků

z prodlení za poskytování služby přenesení telefonního čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008.

[3] Po změně provedené napadeným rozhodnutím bylo o návrhu rozhodnuto tak, že návrhu na uložení povinnosti žalobkyně a) zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008 se v části vyhovuje tak, že žalobkyně a) je povinna uhradit stěžovateli částku ve výši výsledného salda, tj. 7 514 923,78 Kč včetně DPH do 10 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Návrhu na přiznání příslušenství pohledávky – úroků z prodlení – vyhověno nebylo (část I.a).

[4] V části I.b výroku rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že návrhu co do částky 29 660 640,04 Kč včetně DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení a částky 888 837,18 Kč včetně DPH představující nárok žalobkyně a) se nevyhovuje, v ostatním bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (část I.c výroku rozhodnutí). Pod bodem I.d výroku rozhodnutí žalovaný rozhodl, že rozklad žalobkyně a) se zamítá jako opožděně podaný. Výrokem II. bylo rozhodnuto, že náhrada nákladů řízení se žádnému z účastníků nepřiznává.

[5] Předmětem sporu mezi stěžovatelkou a žalobkyní a) byly práva a povinnosti vyplývající z celkového salda účtovaných cen za službu přenesení čísla od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008. V tomto období však smluvní podmínky vzájemné spolupráce, tj. ceny za poskytovanou službu přenesení čísla, sjednány nebyly, a proto žalovaný ve sporném správním řízení autoritativně rozhodoval o návrhu stěžovatelky na zaplacení částky 38 064 401 Kč včetně DPH s příslušenstvím v podobě zákonných úroků z prodlení.

[6] Městský soud po shrnutí průběhu správního řízení a relevantních informací ze správního spisu konstatoval, že vydáním napadeného rozhodnutí nebyl porušen zákaz reformatio in peius. V daném případě došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí v důsledku jiného právního posouzení stejných skutečností, odvolací orgán dospěl k závěru, že způsob výpočtu pohledávky a přiznání příslušenství není v souladu s právními předpisy. Proto mohl přistoupit ke změně napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Prvostupňové rozhodnutí bylo dle odvolacího orgánu v rozporu s právními předpisy, taková situace umožňuje změnu prvostupňového rozhodnutí i tehdy, jestliže změna znamená zhoršení pozice toho, kdo odvolání (rozklad) podal. Omezení změny prvostupňového rozhodnutí vyplývající z ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu na daný případ nedopadá, neboť stěžovatelce nebyla ukládána povinnost.

[7] Nedošlo ani k porušení § 141 odst. 9 správního řádu, podle kterého ve sporném řízení odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Dle městského soudu odvolací orgán sice nezkontroluje správnost napadeného rozhodnutí nad rámec námitek, to však neznamená, že by takové rozhodnutí i bez námitek nepřezkoumával z hlediska jeho souladu s právními předpisy.

[8] Soud se neztotožnil s žalobní námitkou stěžovatelky, že s žalobkyní a) dosáhla shody na ceně za přenesení telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile ve výši 65,-

pokračování

Kč za přenesení jednoho telefonního čísla a ve výši 100,- Kč v souvislosti s komplexní objednávkou. Ze správního spisu vyplynulo, že k takové shodě nedošlo.

[9] Ohledně ceny přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone (stěžovatelka požadovala cenu 588 Kč vyplývající z nepravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2007, č. j. 44 398/2005-610/XVIII. vyř.), soud aproboval postup žalovaného, který na tento přenos aplikoval cenu ve výši 519 Kč z pravomocného rozhodnutí ze dne 25. 3. 2008, č. j. 44 398/2005-610/XXVI. vyř.

[10] Soud dospěl k závěru, že při výpočtu sporných cen žalovaný vycházel z obecného vzorce, dle kterého se přírůstkové náklady dělí počtem přenesených čísel za posuzované období 5 let. Jestliže zde v době vydání napadeného rozhodnutí existovalo pravomocné rozhodnutí o ceně za přenesení telefonního čísla, jeví se jako logické, že žalovaný z tohoto rozhodnutí vycházel při rozhodování, jakou částku má žalobkyně a) doplatit stěžovateli za období od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008.

[11] Cena musí být stanovena tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období. V daném případě to bylo období pěti let od počátku doby, kdy docházelo k přenesení telefonních čísel z jedné sítě do druhé. Do výpočtu ceny byly zahrnuty údaje z let vztahujících se k období, za které žalobkyni a) byla napadeným rozhodnutím uložena povinnost uhradit výsledné saldo. Výsledná cena tedy vychází z podkladů, které mají původ v letech 2006 až 2008 a byla oprávněně využita při určení výše povinnosti uložené žalobkyni a). Byť byla cena stanovena až v průběhu roku 2008, neznamená to, že by z ní nemohl správní orgán vycházet i zpětně, a to právě s ohledem na to, že výpočet zahrnoval náklady vtažené se k posuzovanému období. Nesprávnost stanovené výše nemůže být předmětem přezkumu soudem v tomto řízení.

[12] Městský soud s ohledem na výše uvedené žalobu stěžovatelky zamítl.

[13] Žaloba žalobkyně a) byla výrokem I. odmítnuta jako nepřijatelná, neboť žalobkyně a) v důsledku opožděně podaného rozkladu nevyčerpala řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, a prvostupňové rozhodnutí správního orgánu nebylo změněno k oprávněnému prostředku stěžovatelky na újmu jejích práv.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[14] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[15] Trvá na tom, že s ohledem na změnu prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem v její neprospěch došlo k porušení § 90 odst. 3 správního řádu. Závěry soudu v této otázce jsou nezákonné a nesprávné. Soud se omezil na pouhé konstatování, že způsob výpočtu pohledávky a přiznání příslušenství není v souladu s právními předpisy, aniž by jakkoliv blíže specifikoval, v čem konkrétně porušení právních předpisů vůbec spatřoval. Toto hodnocení je nepřezkoumatelné.

[16] Neobstojí ani hodnocení, že omezení změny dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu na daný případ nedopadá, neboť stěžovatelce nebyla ukládána povinnost. Stěžovatelka má za to, že změnou prvostupňového rozhodnutí byl zohledněn i nárok žalobkyně a), a proto jí de facto povinnost ukládána byla, která se projevila ve sníženém kladném saldu.

[17] Dále nesouhlasí ani s výkladem § 141 odst. 9 správního řádu. Ve sporném řízení se správní orgán řídí jen námitkami uvedenými v odvolání, nesmí námitky účastníků extenzivně rozšiřovat vlastním výkladem. Odvolací orgán se ve veřejném zájmu nezabývá správností rozhodnutí, pokud ji sám odvolatel nenamítne. I v této otázce považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, protože soud se omezil na pouhé konstatování, že způsob výpočtu pohledávky a přiznání příslušenství není v souladu s právními předpisy.

[18] Stěžovatelka poukazuje na to, že nebyla schopna dosáhnout s žalobkyní a) shody pouze na ceně přenesení čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone, nikoliv však naopak. Má za to, že bylo prokázáno, že cena přenosu jednoho telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile byla dohodnuta na 65 Kč.

[19] K ceně přenosu čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone namítá, že cena 588 Kč byla cenou stanovenou žalovaným na základě ekonomicky oprávněných nákladů stěžovatelky. Je pravdou, že rozhodnutí ze dne 6. 3. 2007, č. j. 44 398/2005-610/XVIII. vyř., bylo zrušeno. Důvodem zrušení tohoto rozhodnutí však nebylo nesprávné stanovení ceny, nýbrž nepřezkoumatelnost. Pozdější rozhodnutí o sporné ceně bylo pouze pro futuro. Neexistuje právní důvod pro zpětnou aplikaci na období předcházející.

[20] S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu ve výrocích II. a III. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popř. aby zrušil i napadené rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalobkyně a) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je upřednostňována zásada legality nad zásadou zákazu reformationis in peius. Za jiný veřejný zájem lze považovat i správnost napadeného rozhodnutí. Rovněž má za to, že interpretace § 141 odst. 9 správního řádu nemůže vést k negaci zásady legality. Odůvodnění soudu v těchto otázkách je přezkoumatelné a dostačující. Uplatnění zásady zákazu reformationis in peius ve sporném řízení je diskutabilní. K dohodě na ceně 65 Kč nikdy nedošlo vzhledem k absenci formálních a též obsahových náležitostí případné dohody. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a přiznání náhrady nákladů řízení.

[22] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[23] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený

pokračování

rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[25] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí městského soudu splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Soud nesdílí názor stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu při hodnocení námitek porušení § 90 odst. 3 správního řádu, popř. 141 odst. 9 správního řádu. Odůvodnění napadeného rozsudku je poměrně stručné, z jeho obsahu je nicméně seznatelné, proč dle názoru soudu k porušení výše uvedených ustanovení správního řádu nedošlo.

[26] Nejvyšší správní soud se s věcným hodnocením soudu ztotožňuje.

[27] Řízení u žalovaného podle § 127 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném pro posuzovanou věc, ve věci sporu o zaplacení částky za poskytování služby přenesení telefonního čísla, je řízením sporným podle § 141 a násl. správního řádu.

[28] Sporné řízení se zahajuje na návrh. Rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela nebo zčásti vyhově, anebo ho zamítne, popř. pokud návrhu vyhově jen zčásti, zamítne ho ve zbytku. Ve sporném řízení se musí rozhodnout o celém předmětu řízení, jak byl vymezen v návrhu na jeho zahájení, proto pokud se vyhovuje jen zčásti, musí se ve zbytku zamítnout. Správní orgán není vázán formulací návrhu na zahájení řízení, tzn. záleží na správním orgánu, jak bude výrok rozhodnutí formulován. Formulace výroku však musí z obsahového hlediska vždy odpovídat tomu, čeho se navrhovatel v návrhu domáhal, ať již se mu (zcela nebo zčásti) vyhovuje nebo se jeho návrh zamítá (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář*. II. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 1089-1092).

[29] Ustanovení § 141 odst. 9 správního řádu, dle kterého odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nelze interpretovat tak, že by odvolací orgán nesměl přezkoumávat soulad prvostupňového rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy.

[30] Pro přezkoumání postupu odvolacího orgánu je nutné zjistit, čeho se stěžovatelka svým návrhem ve sporném správním řízení přesně domáhala. Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka svůj návrh na zahájení řízení od počátku koncipovala jako saldo, tedy jako pohledávku, kterou registrovala za žalobkyní a) (po odečtení její pohledávky

z téhož titulu a za shodné období). Podstata sporu spočívala ve vyčíslení vzájemných pohledávek obou účastníků správního řízení vzniklých v souvislosti s poskytováním služby přenosu telefonního čísla v rozhodném období, jakož i určení peněžní částky, kterou je po započtení vzájemných pohledávek určených rozhodnutím správního orgánu povinen uhradit jeden z účastníků tomu druhému, za podmínky započtení svého protinároku v plné výši.

[31] O tomto závěru svědčí i dopis stěžovatelky správnímu orgánu ze dne 1. 12. 2008, v němž výslovně uvádí, že svůj nárok koncipuje jako saldo, kdy toto bude vypočteno pro dané období (15. 1. 2006 – 30. 4. 2008) po odečtení pohledávky žalobkyně a) za navrhovatelem z téhož titulu (poskytování služby přenesení telefonního čísla) za shodné období.

[32] Správní orgán I. stupně po zrušení svého prvního rozhodnutí konstatoval, že stěžovatelka požadovala rozhodnout o měsíčních úhradách včetně úroků z prodlení tak, jak byla služba vzájemně poskytnuta a účtována a nikoliv o celkové dlužné částce, která by zohlednila i aktivní saldo žalobkyně a) v některých měsících. Odvolací orgán však vyhodnotil předmět řízení tak, že v daném případě byl projednáván spor o práva a povinnosti vyplývající z celkového salda účtovaných cen za službu přenesení čísla mezi účastníky řízení ve sporném období, kdy tímto obdobím nejsou jednotlivé měsíce, ale sporné období jako celek. Z uvedeného důvodu proto došlo také ke změně prvostupňového rozhodnutí. Ke změně prvostupňového rozhodnutí došlo i ohledně příslušenství pohledávky.

[33] Odvolací orgán při přezkumu zákonnosti prvostupňového rozhodnutí proto nevybočil z předmětu sporu. Tím bylo vyčíslení vzájemných pohledávek obou účastníků řízení vzniklých v souvislosti s poskytováním služby přenosu telefonního čísla v rozhodném období jako celku. Uvedené období následně nebylo možné dělit na jednotlivé měsíce a zohlednit tak, pouze měsíce, kdy byl rozdíl vzájemných pohledávek z pohledu stěžovatelky kladný a měsíce, kdy byl rozdíl z pohledu stěžovatelky záporný, nezohlednit vůbec. Tímto rozdílným právním posouzením návrhu za účelem vyčerpání celého předmětu řízení nedošlo k porušení § 90 odst. 3, resp. § 141 odst. 9 správního řádu.

[34] Neobstojí ani námitka porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Argumentace, že stěžovatelce byla změnou prvostupňového rozhodnutí díky zohlednění nároku žalobkyně a) de facto ukládána povinnost, je účelová. Rozhodnutím sporu o zaplacení částky za poskytování služby přenesení telefonního čísla mezi stěžovatelkou a žalobkyní a) byla deklarována povinnost žalobkyně a) zaplatit stěžovatelce částku ve výši výsledného salda, tj. 7 514 923,78 Kč včetně DPH do 10 dnů ode dne právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. O ukládání jakékoliv povinnosti stěžovatelce nelze hovořit.

[35] Nelze přisvědčit ani argumentaci, že bylo prokázáno, že cena přenosu jednoho telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile byla dohodnuta na 65 Kč. Lze se naopak ztotožnit s hodnocením městského soudu, že k takové shodě dle obsahu správního spisu nedošlo.

pokračování

[36] U žalovaného probíhalo jiné správní řízení, jehož předmětem byl spor o ceny za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone a naopak. Tyto ceny měly být obsahem dodatku č. 9 smlouvy o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 20. 12. 2000. Předchozí návrh žalobkyně a) o ceně přenosu jednoho telefonního čísla ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile ve výši 65 Kč vycházel z předpokladu recipacity, který však stěžovatelka neakceptovala. Pro úplnost lze jen dodat, že stěžovatelka tuto částku žalobkyni a) ani nehradila. Soud je proto přesvědčen, že tato cena mezi účastníky řízení dohodnuta nebyla. K dohodě o ceně za přenesení čísel ze sítě Vodafone do sítě T-Mobile nikdy platně nedošlo.

[37] Domněnka, že cena 588 Kč byla cenou stanovenou žalovaným na základě ekonomicky oprávněných nákladů stěžovatelky, je rovněž nesprávná. Tato cena byla určena v nepravomocném rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2007, č. j. 44 398/2005-610/XVIII. vyř. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím ze dne 26. 6. 2007, č. j. 29 348/2006-603/II. vyř, kde bylo mj. konstatováno, že z výše ceny za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone nevyplývá, že by odrážela pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky, a proto je nutné dále vyřadit takové náklady, které není nezbytně nutné vynaložit pro zajištění přenositelnosti čísla jednotlivé objednávky. Dále bylo v tomto rozhodnutí uvedeno, že je nutné určit cenu za přenesení telefonního čísla bez ohledu na to, který z účastníků je opouštěným resp. přejímajícím operátorem. Důvodem zrušení tedy nebyla nepřezkoumatelnost, jak uvádí stěžovatelka, nýbrž nesprávné stanovení ceny za přenesení telefonního čísla ze sítě T-Mobile do sítě Vodafone.

[38] Dále stěžovatelka namítala, že pozdější rozhodnutí o sporné ceně bylo pouze pro futuro. Neexistuje dle jejího názoru právní důvod pro zpětnou aplikaci na období předcházející. S tímto výkladem se soud neztotožnil. Shodně s městským soudem je přesvědčen, že výpočet sporných cen vycházel z obecného vzorce, kdy se přírůstkové náklady dělí počtem přenesených čísel za období 5 let. Cena musí být stanovena tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období, které bylo určeno jako období pěti let od počátku doby, kdy docházelo k přenesení telefonních čísel. Cena tedy zohledňovala období 2006-2010. Jestliže v projednávané věci trvalo sporné období, za které měla být uložena povinnost uhradit výsledné saldo, od 15. 1. 2006 do 30. 4. 2008, byla oprávněně využita cena zohledňující toto období, byť byla stanovena až v průběhu roku 2008. Správnost stanovení ceny není oprávněn soud v tomto řízení přezkoumávat.

[39] Stěžovatelka na jedné straně odmítá akceptovat zpětné stanovení ceny na základě pravomocného rozhodnutí ze dne 25. 3. 2008 ve výši 519 Kč, na straně druhé se však sama zpětně domáhá ceny ve výši 588 Kč stanovené na základě zrušeného rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2007. Její argumentaci považuje soud za zjevně účelovou.

IV. Závěr

[40] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[41] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Žalobkyně a) rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože úspěch v soudním řízení také neměla. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu